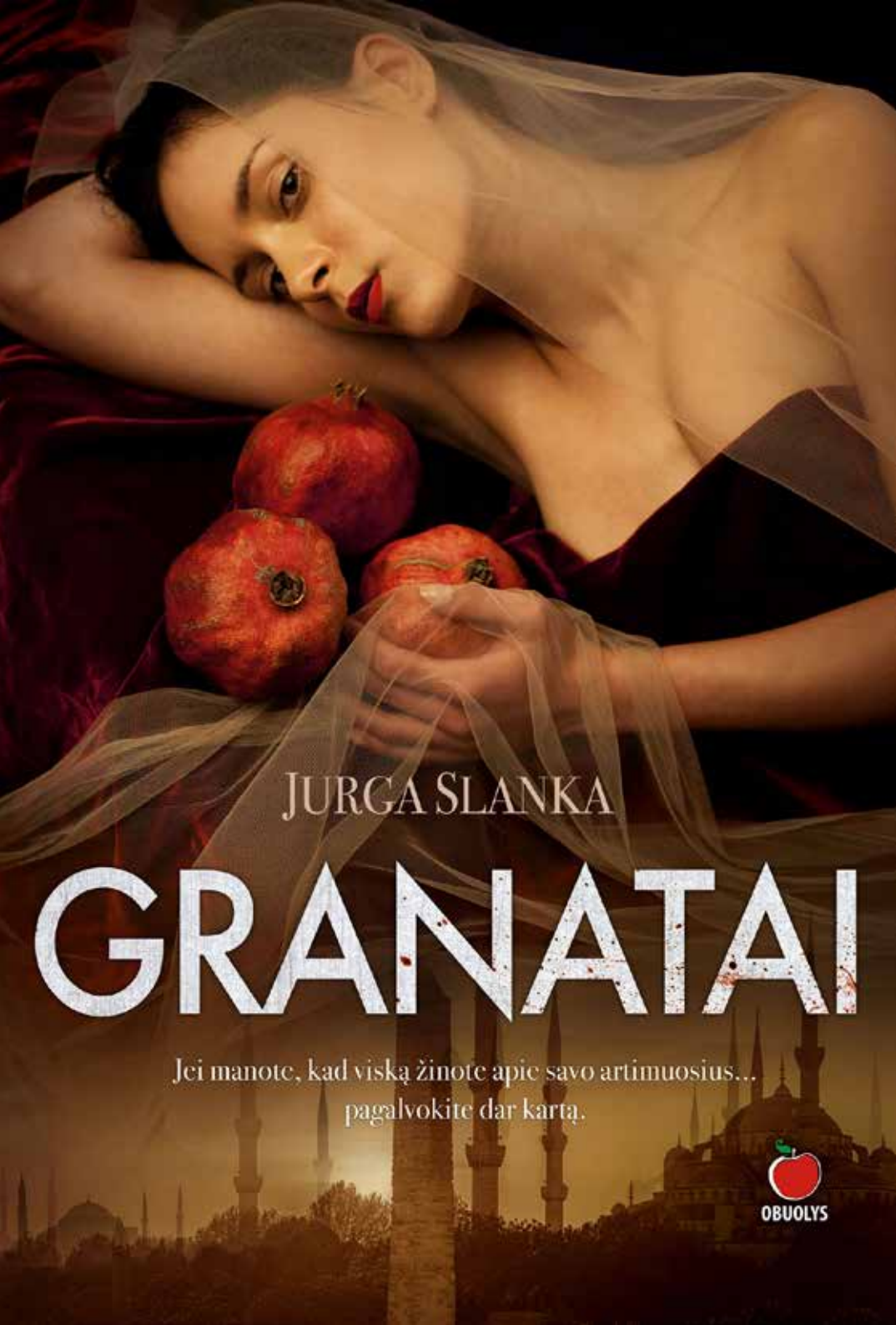

JURGA SLANKA

GRANATAI

Jei manote, kad viską žinote apie savo artimuosius...
pagalvokite dar kartą.

OBUOLYS

JURGA SLANKA

GRANATAI

Romanas

– Mieli kolegos, – kiek palinkęs į priekį, kaip visuomet, nemalonių balsu penkiaminutę pradeda Bendrosios chirurgijos skyriaus vedėjas, – nežinau, sutapimas ar ne, bet po kai kurių budėjimų dėsningai randu perpildytą Chirurgijos skyrių. Perpildytą, – pakartojęs jis nutyla ir demonstratyviai atsisuka į priešais visus stovintį Silvestrą, – neoperuotiniais pacientais.

Silvestras, tikras milžinas, lyginant su vedėju, susigūžia. Jis mato, kaip visi be išimties, susirinkę į auditoriją rytiniam darbo aptarimui, ima kuždėtis, šurmuliuoti ir vis garsiau juoktis. Tuomet su siaubu suvokia stovįs prieš juos... nuogut nuogutėlis, tik operacinės ataskaitų žurnalų besidengiantis tarpkoji...

„Pasmek tu skradžiai, Anuprai, – sumurma sau Silvestras, vis dar neatsimerkęs, bet jau išnėręs iš slogaus sapno, – neūžauga, iškrypėli tu...“

Ilgokai guli, pasisukęs į tolygiai alsuojančią Sandrą ir miegamojo langus, už kurių – lapkričio pabaigos nykuma. Plika, kaip ir jis pats sapne.

Nebe pirmą kartą sapnuoja tą bjaurų sapną, apninkantį prieš pat nubundant ir sunkiai pamirštamą. Pastaruoju metu jį vis dažniau lanko įkyrios, kibios mintys, neleidžiančios susikaupti ir mėgautis gyvenimu.

Niekados Silvestras nebūdavo linkęs tirštinti tamsių spalvų. Kur ten. Jis – netgi ne melancholiškas, jis – iš tų, kurie galvoja, kad depresiją galima išgydyti drastiškais sportiniais iššūkiais ir lediniu vandeniu.

Dar būdami studentais jie visi iki nukritimo žvengdavo per psichiatrijos pratybas klausydamiesi istorijų apie tai, kaip prieš pusę amžiaus psichiatrinius pacientus „gelbėdavo“ elektrošoku.

„Gydymas pavyko puikiai, bet pacientas neišgyveno“, – mėgdavo jie kartoti Hemingvėjaus frazę.

Jau tada Silvestras žinojo, kad į sritis, kuriose yra pernelyg daug sunkiai apibrėžiamų dalykų, jis tikrai nesuks.

„Man reikia konkretumo, – užtikrintai rėždavo kiekvienąsyk, kai su moksladraugiais diskutuodavo apie vienokius ar kitokius su profesija susijusius dalykus. – Diagnozavai, išpjovei – pašalinai problemą ir paleidai... pavėjui. Kad daugiau nebegrįztų ir nebesimaskatuotų panosėj. Jokių sentimentų.“

Su neslepiaama panieka jis žiūrėdavo į „tablečių dalinimą“ ir „dantų užkalbėjimą“, turėdamas galvoje placebo metodą; pediatus pašiepiamai vadindavo veterinarais (nes jų pacientai ne tik nešneka, bet ir gali įkąsti), šeimos gydytojus – paskirstytojais, anesteziologus – morfinistais, jau apšnekėtus psichiatrus – tiesiog šūdmaliais, kardiologus – linijų šifruotojais, radiologus – šešėlių mokslininkais. Po teisybei, nebuvo srities, kuriai nesugalvotų pašaipaus kodinio pavadinimo, tuo visados pralinksmindamas bendrakursius; tačiau ilgainiui jo replikos nublanko ir daug kam tiesiog atsibodo – kaip ir amžina pasipūtėlio povyza, visažinio tonas, teisuolio balsas iš aukštybių – Silvestras buvo perkopęs dviejų metrų ūgį ir kone aukščiausias savo kurse.

Ir gražiausias? Balažin – ne visi taip galvojo – daug buvo alergiškų jo charakteriui ir toksiškam būdai, užkertančiam kelią nevaržomai gėrėtis jo žalsvomis blyksinčiomis akimis tamsaus gymio veide, atsiikišusiais skruostikauliais, kampuotu smakru, jausmingai išlenktomis lūpomis ir didoka ereliška nosimi.

Bet alpančių dėl jo panelių netrūko, oi netrūko. Per ilgus šešerius studijų metus ne viena, kurčia jo įkyrioms kalboms, prarasdavo žadą, kirtus jo velniškai dieviškam žvilgsniui, krisdama jam po

kojomis, įsivaizduodama save šalia jo, bergždžiose svajose tapdama ir likdama ta vienintele...

Taigi – kuo ji vardu? Sandra?

Silvestras pasirėmė ant alkūnės, stebėdamas pakaušį žmonos, miegančios jam iš dešinės. Šviesiai dažytais, poilgiais plaukais apžėlusį pakaušį, slepiantį ne tokią jau ir prastą smegeninę.

Ne, dėkui Dievui, ji nepriklauso tai kastai, tai dinastijai – nieko bendro su medicina.

Žinant jo, švelniai tariant, neigiamą požiūrį į moteris medikes, tai – riebus plusas jai. Sandrai visiškai užtenka to, ką gavo dovanų iš verslininkų tėvų lengvų rankų: administruoti grožio saloną – kaip tik jai, mažutei, gražutei akiplėšai, išlepintai mergytei. Trepsėti kojėle, vaikant jai besąlygiškai paklūstantį personalą, važinėti iš vieno, Silvestro įsitikinimu, bereikšmio seminaro į kitą, diegti naujoves ir su užsidegimu gerinti grožio industriją, šventai įsitikinus tuo, kad veikia kažin ką labai reikšmingo, ypatingo ir svarbaus, nors ir neužtikrintai, į kur tai nuves ir ar išgelbės pasaulį.

O štai jis, Silvestras, jos akyse – visažinis ir visagalis, taurusis gyvybių saugotojas, magiškų triukų meistras, dieviškų galių valdytojas; profesijos, kuriai nėra lygių, atstovas, galintis ir sugebantis tiek daug, kad tai jau išsprūsta iš jos suvokimo ribų.

Susituokė jie prieš trejus metus. Kas pasakys – tai daug ar mažai bendro gyvenimo pradžiai?

Bent jau porą metų Silvestras iš visos širdies mėgavosi galingu ypatingojo sutuoktinio statusu: murkė, glostomas palei plauką kas vakarą, pūtėsi nuo komplimentų ir pagyrų, žarstomų jo adresu dėl pareigingumo, atsidavimo darbui... Patenkintas pasakodavo amą praradusiai Sandrai ir savo naujai iškeptiems uošviams apie neįtikėtinus atvejus, nutinkančius už storų ligoninės sienų, pabrėždamas savo – gabaus, auksarankio, griežiančio pirmuoju smuiku chirurgo (nesvarbu, kad kol kas – viso labo rezidentu) – praktiką.

Tokie pasakojimai buvo ganėtinai saugūs, įtikinantys ir kėlė Silvestro savivertę ne tik jų, bet ir savo paties akyse. Išties, juk jie nenu-eis, susikibę už rankų, į jo darbo vietą, neiškos jo kolegų, neišgaus operuotų pacientų atsiliepimų, nedalyvaus kasryt septintą Chirur-gijos klinikos sueigoje ir nebudės, vaikščiodami kartu su juo po Priė-mimo skyrių, nestovės operacinėje už nugaros, stebėdami per petį, kaip jis pluša, pirštinėtomis rankomis ieškodamas trūkusio apendik-so ar kirkšnies išvaržos maišo žiočių...

Taigi po poros metų santuokos, gerokai braškant Silvestro pasi-tikėjimui savimi, kaip būsimuoju didžiuoju chirurgu, dažnai gau-nant per galvą šlapiu maišu nuo skyriaus vedėjo kolegų akivaizdoje, sunkiai kapstantis ir paslapčiomis taisant komplikacijas po pusiau pavykusių virazų operacinėje, jis ėmė varvinti paskutinius kantrybės lašus ir jų su Sandra santuokoje.

Įkvepiantys pasakojimai išsisėmė, jo tonuso nebekėlė nei smagūs pagyrimai, nei uošvių padrašinimai; vis rečiau Silvestras įsijausdavo į herojaus vaidmenį ir vis dažniau neaiškiai kažką murmėdavo pa-nosėje, paklaustas ar paprašytas papasakoti eilinę kasdienės sėkmės istoriją.

Pastebėjo, kad Sandra jį vis labiau erzina – jos perdėtas valyvu-mas, kruopščiai puoselėjamas eksterjeras, visa tai, kas jį taip žavėjo ir masino – lėliškai dailus, smulkus veidelis su tamsaus pilkio šaltomis akimis, maža nosis, primerktos akys, lydinčios akinančio baltumo šypsnį; idealių proporcijų smėlio laikrodžio figūra; jos manieringu-mas, lendantis lauk jai siurbčiojant kavą ir abiem delnais glostant puodelį; negarsiai, bet pabrėžtinai saldžiai tariamas „brangusis“, kils-telėjant paukštiškai išlenktus, rudus, nepernelyg ryškius antakius.

Galų gale net šio ryto įmygis – nusisukusi nuo jo, galvą patogiai padėjusi ant sulenktos alkūnės, išskeistus it kokia ispaniška vėduo-klė pirštus ryškiai dažytais, smailėjančiais nagais įkirtusi į minkštą baltą pagalvę – Silvestrą vertė jaustis nesmagiai, dirbtinai – tarsi per

klaidą, didelę klaidą būtų įmestas čia, šalia jos, nors ėjo pro šalį, visai kita kryptimi...

Akimirką panūdo papurtęs ją pažadinti ir išdulkinti – gal gyvuliškai instinktai gražins jį į realybę, į šiandieną, kurioje privalęs sulaukti vakaro, atslinksiančio po dienos, ir vėl – ryto, kai kelsis be penkiolikos šeštą, leisīs į garažą liftu, tiesiai iš patogaus jų buto, dovanoto uošvių vestuvių proga, ir važiuos į darbą, į tą stichiją, kurion kryptingai eita tiek metų, vis plušant, siekiant, stengiantis dėl kažko, ko šįryt niekaip negali apibrėžti pats sau.

Jis taip ir liko gulėti, atsivertęs ant nugaros, nepalietęs Sandros nė pirštu – jei jau gvieštis jos, jei jau brautis į jos kūną (šiaip jau bent iš dalies priklausantį jam teisėtai), turi susitaikyti su viskuo, kas neišvengiamai vyks po to: švelnūs jos rangymaisi, šliejimasis prie jo, banalūs žodžiai, žiūrėjimas tiesiai jam į akis, saikdinimai apie meilę ir visokios kvotos, per sunkios jam pakelti... Tik ne šįryt. Tik ne dabar...

Vardu ji – ne Sandra, Silvestrai, drąsiai prisipažink.

Chirurgija. Tą žodį tiek kartų kartojai, apie ją tiek daug galvojai, kad jokia moteris su ja nepakonkuruos: mažai šansų gražioms, negražioms, protingoms, charizmatiškoms, turtingoms ar vargšėms. Na, negimė tokia. O ji – ji apraizgė tave voratinkliniais saitais – nesusprasi, nesurasi nei pradžios, nei galo. Neištrūksi iš tos raizgalynės, to labirinto, kurio tolimiausiame akligatvyje tave pasitiks... ji tave arba tu ją – kitaip jau nebebus.

Taip jausdamasis Silvestras vieną laisvadienio rytą prabudo šalia Sandros. Stebėdamas nuogas topolių šakas, akimirksniu suvokė esąs bejėgiškai nuogas, silpnas, nebetinkantis veržliai gyvenimo tėkmei ir nežinantis, ar pritaps prie jos rytoj – ar atgis jo galios, ar įsuks beprotiškas gyvenimo džiugesys, ar jausis taip pat, kaip jautėsi seniau, kai dar tikėjo esąs žmogus su perspektyva, o ne minkomas, bespalvis molis...

Tik pabudusi Sandra pajuto, kad širyt kažkas ne taip. Ji gulėjo beveik skersai plačios dvigulės lovos, pusiau atsiklojusi. Miegamojo langai buvo uždaryti, oras tvankus ir drėgnas, tarsi signalizuotų ne apie vėlų rudenį, pasitinkantį žiemos pradžią, o apie tropinę vasarą. Silvestro pūkinė pagalvė buvo suriesta į apgailėtiną pailgą pusmėnulį – Sandra išsyk panūdo pagriebusi ją išpurtyti, bet nieko nedarė – taip ir toliau gulėjo, persikreipusi šonu, laižydama sukepusias lūpas ir spoksodama į vyro pagalvės gniužulą: negalėjo atsikratyti jausmo, kad tai – jo nepagarbos ženklas, savotiškas įžeidimas jai, dailiai žmonei be ypač didelio sutuoktinės stažo.

„Aš to nenusipelniau“, – ji sumurmėjo beveik be garso sau, pati nenutuokdama iki galo, ką nori tuo pasakyti.

Vadinasi, jam – ir vėl budėjimas. Trečias savaitgalis šį mėnesį.

Pagaliau ji prisivertė išsiropšti iš lovos, pasitaisė nepatogiai aplink kojas susivijusias satininės švelniai violetinės pižamos kelnes. Miegoti ja vilkint, aišku, nebuvo labai patogu, bet vaizdas dideliame miegamojo veidrodyje paaukuotais raižytais rėmais nenuvylė: plonytės petnešėlės, smulkučiai nėriniai, elegantiškai besiraizgantys ant jos nedidelių, stangrių krūtų; palaidinė laisvėjo į apačią, o kelnės gražiai gludo ant šlaunų ir saikingai platėjo ties blauzdomis iki pat žemės. Pižamą Sandra buvo įsigijusi prieš dvi savaites ir užsivilko vos antrą kartą, bet komplimento dėl šio naujo pirkinio nesulaukė. Ar jis nepastebėjo, ar jam tiesiog neįdomu? O ji galvoje jau buvo surikiavusi visą vaizdinių virtinę: kaip Silvestras ją išvysta, kaip įnirtingai ir grubokai prisitraukia artyn, nusmaukia abi petnešėles, neskubiai apnuogindamas jos krūtis...

Kada paskutinį sykį buvo ją pamylėjęs? Prieš mėnesį? O gal – pusantro?

Sandra susiraukė, tik nežinia – nuo pastarosios minties ar nuo vaizdo, užklupusio vonioje, į kurią patekdavai tiesiai iš miegamojo.

Silvestras buvo palikęs tekantį karštą vandenį duše, štai iš kur ta drėgmė, garai ir tropikai lapkričio pabaigos rytmetį. Dieve, koks išsi-
blaškymas!

Užsukusi vandenį, ji įjungė vėdinimo mygtuką, ir, brūkstelėjusi jo rankšluosčiu per apgaravusį veidrodžio stiklą, vėl reikliai įsižiūrėjo į save. Vakar tikrai padaugino šampano: paburkę paakiai ir užimta nosis. Reikia užrišti tą ragavimą be progos – už tai nedėkoja nei oda, nei vidinis „aš“, imantis įkyriai burbėti maždaug po pusės paros. Ir vėlgi – laukė jo iki vėlumos, kol atsikimšo butelį ir vieną po kitos ištuštino kokias tris (gal vis tiktai keturias) taures ir užmigo, taip ir nesulaukusi.

Na, bet juk toks Silvestro darbas: jei jau reikia – tai reikia, ir niekur nepajudėsi... Kaip jis ten kartą yra sakęs: chirurgijoje kaip kare – pašaukia ir eini...

Sandra kruopščiai susidrėkino veidą šaltu vandeniu, išsiskalavo burną ir patraukė į virtuvę: šiandien ji nepasiduos tam marazmui... Gerai, kokybiškai praleis dieną, o rytoj pasitiks jį gaivi, su anksčiau buvusia tokia paveikia šypsena veide. Juk jis dėl jos tiesiog tiždavo akyse...

„Juk niekas nepasikeitė, – dabar jau garsiai pasakė Sandra, spausdama žaliosios citrinos griežinėlį į vandens stiklinę. – Niekas.“

Šiandien nepusryčiaus – ir taip per daug kalorijų driokstelėjo vakar su tuo nelemtu „Dom Perignon“, kad jį kur...

Laukdama *espresso* iš jaukiai užiančio kavos aparato, Sandra kles-
telėjo už apvalaus balto virtuvinio stalelio ir įsižiūrėjo pro langą į
tykų vidinį jų daugiabučio kiemą. Puslankiu užsispietę nauji namai,
užridenti tiesiai ant aukštos kalvos, užstojo vaizdą į miestą – kaip
apmaudu! Ir vis tiktai mažytis tarpelis tarp dviejų gretimų pastatų
buvo gailėstingai palikęs erdvės akims paganyti į lomoje skęstančius
namus ir tolumoje lyg strėlę dangų režiančią bažnyčios smailę. To
užteko, kad visos Sandros draugės, prieš nutūpdamos svetainėje, jos
vedinos, it netyčia užsuktų minutėlei į virtuvę ir sutartinai aiktelėtų.
Tas aiktelėjimas Sandrai kaskart maloniai pakutendavo savimeilę...

O ką, jei jie dviem savaitėmis anksčiau būtų suskubę sumokėti užstatą – tikrai būtų nukovę trofėjinį butuką tame daugiabutyje priešais, su plačia, kvapą gniaužiančia panorama į po kojomis tįsančią, šviesomis žiburiuojančią sostinę...

Taip, aišku, kad butą jiems suorganizavo Sandros tėvai. Su Silvestru geriausiu atveju būtų galėję išsinuomoti poros kambarėlių ankštą butuką senos statybos daugiabutyje, miegamajame rajone. Sandra su pasibjaurėjimu nusipurtė. Visai nepanašu, kad Silvestrą ta mintis būtų trikdžiusi ar gąsdinusi: jo pasyvumas kartais ją neapsakomai erzindavo. „Jis neturi sveiko pavydo jausmo, nė menkiausio“, – nebe pirmą kartą toptelėjo Sandrai. Vieninteliai jo ambicijas jaukę dalykai buvo susiję su jo darbu, jo karjera...

Sandra gurkštelėjo stiprios kavos ir vėl nuklydo mintimis į jų neprastą buitį: taip, pradžiai jie gavo tikrai neblogą kąsnį – yra kuo didžiulotis. Bet va, jos klasiokė Evelina, ištekęsusi už keleriais metais vyresnio statybų rangovo, savo pirmąjį kūdikį migdo puošnioje užmiesčio viloje pušų apsupty, po kurią su neslepiamu pasididžiavimu juodu su Silvestru vieną savaitgalį vedžiojo, reikšmingai stabtelėdama ties kiekvienu iščiustytu kampeliu; Simona, vis dar meistriškai apsimetanti, kad tvarūs santykiai – ne jai, laisvai menininkei, nuomojasi jaukią palėpę Senamiestyje, pora žingsnių iki Katedros aikštės; Natalija, bendraamžė, kirpimų meistrė, besidarbuojanti jos grožio salone, su vyru įsitaisiusi kotedže Žvėryne, tiesa, šalia gatvės, nueiti iki upės ir parko – geros penkiolika minučių, neaišku, ar tai jau irgi galima laikyti prestižu...

Ir tik Kristina, jos vaikystės draugė, ryškiai iškrenta iš to Sandrai ramybės neduodančio moteryčių rato – atrodo, kad jai tokie dalykai, kaip antra pusė, gera gyvenamoji vieta – nė motais. Na, bet pamiršk ją, Sandra, juk ji visados buvo keistulė, dėl jos neverta sukti galvos.

Taip, ji išsirinko gražuolį Silvestrą... Ar jis išsirinko ją? Po teisybei – nesvarbu, bet ji vėl ir vėl turi sau priminti, kad apsišarvuotų

geležinė kantrybe, kol jis darbe prasuks tuos devynis (ar kiek ten) pragaro ratus, kol jie nors po truputį savarankiškai ims stotis ant savo kojų...

Išgėrusi paskutinį gurkšnį kavos, Sandra grįžo į virtuvę, nešina mobiliu. Išsiblaškiusi vartalojo aparaciuką rankose, neapsispręsdama, kam čia paskambinus – neslampinės juk sekmadienį vienai viena.

Evelina dabar vazojasi su vaiku – jai mažai galimybių ištrūkti. Be to, mažiau už viską Sandra norėtų klausytis tų nesibaigiančių šnekų apie mielų kūdikėlių rutiną – kada nors, bet jiems su Silvestru dar ne laikas vaikams, anaipol.

Natalija? Taip, su ja – smagu, ji šneki, ironiška, jos mielai pasijuoktų ir pasišlaistytų po parduotuves. Bet gal ne. Jos per daug – rytų ir vėl susitiks salone.

Simonos savaitgaliais verčiau nejudinti. Su ja išvis sunku ką nors konkrečiai nuveikti, nebent į pavakarę pas ją užgriūti neperspėjus – tokie spontaniški susitikimai, kad ir keista, joms susidėlioja geriausiai.

Sandra ir vėl susiraukė, abiejų rankų smiliais masažuodama smilkinius. Išeina, kad vienintelis žmogus, kurį šiandien nuoširdžiai norėtų išvysti, yra neprognozuojama, beviltiška, egzaltuota Kristina?

Sandra akimirką dvejojo, įbedusi akis į šviežiai apsnigtus kiemo medžius. Nors ir būdama visiškai abejinga gamtai, ji negalėjo atitraukti akių nuo švelnutėlio, baltutėlaičio sniego, nugulusio juodas šakas.

„Cukraus pudra“, – sumurmėjo Sandra ir susigriebė, kad šįryt bus jau koks trečias kartas, kai kreipiasi į save balsu.

Ne, to nebus – ryžtingai papurtė šviesią galvą. Ji numano, kodėl viduje kirba noras susitikti su Kristina. Kristina – kitokia. Jai nerūpi ničniekas, kas svarbu Sandrai. Ji nusispjovusi į visa tai, dėl ko Sandra gyvena, kuo kvėpuoja. Ir svarbiausia – neapsimestinai. Jei jos susieis... Kas atsitiks? Sandrai reikia ramybės. Nereikia, kad kas nors imtų drebinti pamatus, kurių ji laikosi įsikibusi nagais. Ji žino, joms susitikus tie krebždesiai galvoje palaipsniui taps garsesni.

Ach, ji nenori maištauti prieš Silvestrą, prieš save, prieš jų gyvenimą. Taip, pokyčių reikia, bet ne drastiškų. Dar palauks. Bijo, kad Kristina, jos stiprioji vaikystės draugė, savo nenuolankumu įkvėps ir ją.

Ne. Niekas neturi sužinoti, kokie tie jų gyvenimo pamatai. Ir visai nesvarbu, kad jie – tokie netvarūs, drebantys, eižėjantys, pasvirę... Viskas susiklijuos. Kantrybė ir laikas – geriausi klėjai.

Ką gi. Ji eis viena. Sekmadienį linksminsis viena. Na ir ką?

Pirmyn, Sandra.

Prieš išeidama iš virtuvės ji dar sykį metė triumfuojantį žvilgsnį į tolumoje, tarp daugiabučių, žemiškoje ryto šviesoje spindinčią bažnyčios smailę.

* * *

Sporto klube įnirtingai žingsniuodama ėjimo takeliu Sandra stebėjo pro šalį zujančius automobilius, ant elektros laidų lyg natas ant penklinės tvarkingai išsirikiavusius žvirblius, kartas nuo karto pulku pakylančius ir vėl sutupiančius atgal.

Jautėsi ji bjauriai ir jau neabejojo, kad eiti į sporto klubą nepapusryčiavus buvo pati prasčiausia šio ryto idėja. Bet trauktis nebuvo kur: jau pasilabino su jos laukusiu treneriu, vadinasi, po apšilimo teks vargti dar bent valandą, kol įvykdys visą kūno formų gelbėjimo misiją... Kokia kančia yra sportas!

Pagaliau įkyrūs skaičiukai ekrane nustojo sukęsi ir takelis pamažu ėmė lėtėti. Tą rytą sporto klubo treniruoklių salė buvo apytuštė, tad nepastebėti vienui vienos dailios merginos, sparčiu žingsniu užtikrintai žirgliojančios takeliu ir nuobodžiaujančiu žvilgsniu matuojančios žemišką dangų, dviem vyrams – treneriui ir grėsmingam tatuiruotam žaliūkui, vilkinčiam tamsiai mėlyna aptempta berankovė ir laisvomis pilkomis kelnėmis, buvo tiesiog neįmanoma. Kadangi

žaliūkas buvo patyręs sporto klubo senbuvis ir jo ganyti po salę nebuvo jokios prasmės, treneris, stoviniuodamas už savo stalelio, nepaleido Sandros iš akių, vis žvilgčiodamas į masyvų sportinį laikrodį ir laukdamas, kol iškapsės tos ilgos penkiolika jos apšilimo minučių. Savo ruožtu žaliūkas, priešais veidrodį spausdamas nepakeliamai atrodančius diskus, pamautus ant štangos, kartas nuo karto sportuojančią merginą nepastebimai nužiūrėdavo veidrodyje.

Sandrai nužengus nuo takelio ir temstančiam pasauliui virš jos galvos staiga užsivėrus, abu vyrai sutartinai puolė prie jos iš priešingų salės pusių. Žaliūkui pasisekė labiau – trenkęs štangą taip ūmiai, kad net sudrebėjo žemė po kojomis, po akimirkos jis jau laikė Sandrą glėby.

Pirmas dalykas, kurį išvydo Sandra, vos pramerkusi akis ir į jas sugrįžus sekmadienio rytmečio šviesai – dviejų galingų išsižiojusių baisūnų – krokodilo ir gyvatės (tikriausiai tai buvo anakonda) nuožmi kova. Ji vargiai galėjo atplėšti akis nuo tatuiruotės, vyro kairiuoju petimi nusidriekusios ant krūtinės, pridengtos plačiai iškirptais berankoviais marškinėliais. Judant pūpsantiems, gerai ištreniruotiems krūtinės raumenims atrodė, kad smailiasnukis krokodilas, kurį anakonda apsimijusi spaudė iš viršaus, iš paskutiniųjų priešindamasis judina savo kūną, padengtą tamsžaliais skydeliais.

– Jums viskas gerai? Ar iškviesti greitąją? – apipuolė Sandrą klausimais susirūpinęs treneris, kai ji, išsivadavusi iš žaliūko glėbio, jau patogiai sėdėjo trenerio kėdėje.

– Oi, tikrai ne! Aš tiesiog... pamiršau pavalgyti pusryčius. Viskas man gerai.

Abu vyrai stovėjo priešais Sandrą: treneris – sutrikęs, žaliūkas – didelis ir nebylus it nepajudinama siena, su kvailoka šypsenele, ruse nančia plačiose lūpose.

– Na, bet tokiu atveju – jokios treniruotės šiandien. Važiuokit namo. Valgykit ir ilsėkitės, – dabar jau įsakmiai Sandrai pagrasino treneris.

Sandra klusniai nutipeno iš antro aukšto į moterų persirengimo kambarį ir klestelėjo ant minkštasuolio. Čia tai bent – pirmą kartą gyvenime ji nualpo! Še tau ir sportas – sveikata.

Nusirengusi įsispyrė į gumines šlepetes ir nuėjo palįsti po dušu. Persirengimo kambaryje buvo visiškai viena, tad nesivargino net į rankšluostį įsisupti. Praėjusi pro eiles metalinių spintelių su vieniais, it priekaištai stirksančiais rakteliais spynose, ji neatsispyrė pagundai ir stabtelėjo priešais didelį veidrodį ant sienos, šalia įėjimo į dušus. Į Sandrą, stypsodama nuoga, žvelgė jauna moteris. Aplink krūtis buvo įsirėžusios raudonos juostelės nuo sportinės liemenėlės, plaukai – susišiaušę ir išsidraikę aplink veidą. Ji pasisuko šonu, priekabiai nužiūrinedama liemenį, sėdmenis ir šlaunis. Celiulito – nė ženklų, dievaži! Ir proporcijos – ne tokios jau blogos – na, galėtų dar porą centimetrų nuo liemens nusižnybti... Bet, ai – puikiai ir taip! Tik va jos veidas... Ne ne, ne raukšlės, ne spuogai, ne inkštirai – visai ne tai. Sandros veido oda buvo nepriekaištingai skaisti ir švelni. Jo išraiškos nedarkė ir tie menki vakarykščio alkoholio, nuovargio pėdsakai... Tiesiog... jos akims trūko spindesio. Kibirkščiavimo. Polėkio. Jose neatsispindėjo nė lašelio kūne ištirpdytos, panardintos laimės. Įdomu – ar jau seniai ji susigyveno su tokia būseną, kurios pati nebepastebi?

Atsiplėšusi nuo savo atspindžio, ji nežiūrėdama paleido vandenį duše. Išsyk pliūptelėjo karšta srovė, ji krūptelėjusi žengė atatupsta ir ištiesė ranką, sumažindama temperatūrą. Žliaugiant vandeniui ir kylant garams, Sandra tarsi bandė nuplauti nuo savęs skaudžiai aitrinančią vienatvę: lyg tas vanduo, teškenantis po kojomis ant smulkių smėlio spalvos plytelių, išvien su jos ašaromis ir kliokimo prislopinta rauda turėtų galią daryti stebuklus ir apvalyti ją ne tik iš išorės, bet ir iš vidaus...

Stovėjo taip geras penkiolika minučių. Paskui lyg niekur nieko nusišnypstė nosį, sausai išsitrynė rankšluosčiu nuo galvos iki kojų

pirštų galiukų, grįžo iki savo spintelės, greitai apsirengė ir išėjo, pamiršusi išsidžiovinti plaukus, garsiai trinktelėjusi metalinės spintelės durelėmis.

Rūbinėje vilkdamasi striukę Sandra iš tolo pamatė jai pavymui ateinantį krokodilo ir anakondos tatuiruotės savininką. Su džinsais ir baltu džemperiu, išryškinančiu jo plačius pečius ir išsipūtusius krūtinės raumenis, jis buvo panašus į kažin kokį padarą, žvėrį... O dar ta eisena – jis žingsniavo neskubriai, truputį pasilinguodamas į šonus. Ne žmogus... Beždžionžmogis? Sandrai akimirką pasidingojo, kaip jis, persimetęs sportinį krepšį ant nugaros, staiga susikūprina, ir, pasiremdamas ilgomis rankomis, vikriai bėga keturpėsčias.

Ji nejučiomis šyptelėjo iš tokių paikų savo minčių. Matyt, stipruolis pastebėjo jos veide šmėstelėjusią šypsenėlę ir atsakė jai tuo pačiu.

– Aš jums net nepadėkojau... už pagalbą, – vyniodamasi šaliką Sandra atsigręžė į žaliūką.

– Kokia čia pagalba? – gūžtelėjo sportininkas pečiais, imdamas nuo kabyklos striukę ir tebežiūrėdamas į Sandra vilko akimis. – Kaip jaučiatės? Nereikia jūsų palydėti namo?

– Oi ne, ne, ką jūs, – Sandra pakedeno plaukus ir tik dabar suprato, kad bus užmiršusi išsidžiovinti.

Jiedu drauge patraukė sukamųjų sporto klubo durų link ir įsispraudė į bendrą išėjimą. Sandra užuodė nuo pašaipiai beždžionžmogiškai pakrikštyto vyro sklindantį malonų, reikia manyti, vien *homo sapiens* naudojamo dušo gelio kvapą.

– Neperšalsit? Plaukų neišsidžiovinot, – lyg niekur nieko toliau kalbino jos paleisti nenorintis vyriškis, kai jiedu jau stovėjo apsnigtoje pustuštėje automobilių aikštelėje.

– Nejuokaukit. Tiek metų išgyvenau – kaip nors ir toliau savimi pasirūpinsiu, – dabar jau Sandra prunkstelėjo: betrūksta tik, kad jis patikrintų, ar ji po džinsais užsitempė šiltas pėdkelnes...

**ĮSIGYKITE
KNYGĄ DABAR**

obuolys.lt